Ч. 271 (10.654). Львів, четвер 3. грудня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає їнїз 11—12 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Почесний дар.

День 8. грудня є святом „Просвіти". В дні 8. грудня обходимо 57-літні роковини істнування цього товариства. Як щорічно, так і цього року в дні 8. грудня підносимо „Просвіті", матері українських товариств і організацій почесний дар. А цінність цього дару, висота всенародньої збірки є мірилом нашої свідомости, є доказом — як глибоко в широких народніх масах вкорінилися кличі й ідеї, голошені „Просвітою" на протязі 57 літ. Почесть, віддана тим способом „Просвіті", є мірилом нашої власної самопошани, всіх разом — як громадянства, і кожного зокрема — як громадянина чи громадянки.

В дні 8. грудня не повинно бути ні одного свідомого члена нашої нації, ні одної людини, що носить горде й багатозмістове імя Українця, ні одного громадянина без огляду на його соціяльне становище, що не зложив би своєї лепти, своєї пожертви, своєї частки на дар матері українських товариств. А те складання пожертв повинно мати самочинний, стихійний характер, без зайвої заохоти чи принуки.

Віддання пошани Тов. „Просвіта" має перш усього моральне значіння. Тим способом ми засвідчуємо належну нашу звязок з минулим, з діячами, що були носіями і реалізаторами ідеї національно-культурного, а тим самим і національно-політичного відродження; тим способом доказуємо, що нитка, навязана перед 57 літами, не вривається, а навпаки обсотує весь край, розвивається в полотно загальної, всенародньої освітньої організації. Тим способом засвідчуємо нашу пошану сучасним просвітянським діячам та даємо апробату на діяльність „Просвіти", а одночасно підносимо принцип добровільної, будучої колективности наших змагань, в даному випадку на освітньо-культурному полі.

Поруч з тим почесний дар „Просвіті" має й матеріяльний характер. Діяльність „Просвіти", її поширення та поглиблення є узалежнене не лише від грунту, на якому вона проявляється, не лише від діячів, від людей, що її проводять і здійснюють, не лише від посторонніх передумов та перепон, але й від матеріяльних засобів, якими розпоряджає товариство. Як відомо, ті засоби є дуже невеличкі, дуже марні в порівнанні з вимогами, які ставиться до „Просвіти". Всі субвенції, краєві і державні, себто ті засоби, які одержувала „Просвіта" від українського народу посередньою дорогою, від вісьмох літ відпали. Польська держава обертає податкові впливи від українських горожан виключно на тісно-державні потреби та на потреби горожан польської народности, стоячи на становищі, що „чужоплеменці" можуть бути тільки горожанами другої й третьої класи з обовязками, але без прав.

Відпали теж прибутки від власного майна „Просвіти", яке (як маєтности) або знищено у воєнному й повоєнному часі, або яке не приносило майже ніяких доходів (як будинок). В наслідок того витворилося було таке становище, що майно товариства не тільки не давало прибутків, але довгий час вимагало великих вкладів, щоби його привести до сякого-такого ладу.

Вкінці третім джерелом матеріяльної основи й діяльности товариства були членські вкладки. Та у воєнному й повоєнному часі організація товариства з природи річи лягла в руїни, а тим самим перервалися і всі нитки, що вязали членів з товариством і навпаки. Відбудова й перебудова організаційної сітки, головно що до поширення круга членів йде досить пиняво. А якраз членські вкладки через збільшення числа членів повинні бути головною основою матеріяльного забезпечення „Просвіти".

Без сумніву, не всі точки своєї діяльности здійснює „Просвіта". Головно не може поширити вона своєї діяльности в ділянці видавання й масового ширення популярної літератури. Одначе на перепоні цьому стоїть безнастанна журба за матеріяльні засоби, борикання з вічними матеріяльними недостачами, важке вязання кінців. Ця журба, ця недостача, боротьба й пошуканка за грошевими засобами паралізує кожний більший і смілівіший почин, кожну ширше закроєну діяльність, кожну систематичну працю. Недостача матеріяльних засобів є тією непоборною, неперехідною запорою, об яку розбиваються найкращі, подрібно випрацьовані пляни.

І тому нашим обовязком хоч раз в році, хоч в дні 8. грудня не лише пригадати собі „Просвіту", але й призадуматися над її потребами — тим більше, що роля „Просвіти" в теперішньому часі далеко важніша і з огляду на створені умовини може й потрібніша, як перед війною. Нашим невідкличним обовязком дати „Просвіті" потрібні матеріяльні засоби, ведучи пропаганду за здобуттям якнайбільшого числа членів та збираючи для неї почесний дар. При тому слід все мати на увазі, щоби той дар для матері українських товариств і для головної освітньої установи всенароднього характеру був гідний 7-ми міліонової вітки великого народу.

Замісць лаврів -- димісія.

Важка подорож німецьких делегатів.

Німецькі міністри, що виїхали до Льондону покласти свої підписи під льокарнський договір, виїжджали, мов прогнані королі. Час їх виїзду з Берліна не був нікому відомий,—на залізниці, де ждав на них поїзд, було пусто та глухо, бо вхід був суворо зачинений. Явилось кілька вищих урядовців міністерства закордонних справ і з президії поліції. Згодом прийшло ще кілька представників міжнародньої берлінської дипльоматії і міністр „Райхсвери" Гесслер. У півтемній атмосфері залізничої плятформи засяяли магнезієві лямпи. Це репортери з фотографічними апаратами. Державний канцлер д-р Лютер зробив іронічну, але влучну замітку: „Це єдине кадило, яким нас пращають".

Завтра Лютер та Штреземан вернуться до Берліна, а два дні пізніше заявлять про свою димісію. Привезуть зі собою „факт" згоди Німеччини на порозуміння, до якого одержали уповноваження і передадуть дальшу його ролю в кращі руки. Це буде демонстрація проти демонстрації. Націоналістична німецька пропаганда не дає їм спокійно продовжувати початого діла. І сам парлямент, прийнявши до відома доверщений факт підписів у Льондоні, звернеться імовірно знову до внутрішніх справ, себто порахунків між партіями.

На кожний випадок Німеччина буде приневолена рахуватися з договором, в якого користь вірить у своїй більшости. З другого боку її становище у закордонній політиці не злагодить внутрішніх конфліктів, надто сильних, як на це вказувала шеститижнева боротьба уряду за одноцільний (бодай назверх) фронт у пекучій справі ратифікації льокарнських договорів. Виїзд уповноважених представників держави так дискретно, на-пів крадькома, є символічний для ролі Німеччини в теперішній ситуації. Вона хотіла би голосно крикнути і засувати ще раз свої законні домагання, які всі її громадяне відчувають однозгідно, але громадянська дисципліна каже їй вживати тільки півслів та півзасобів. Таким півсловом є прихильна зустріч німецькою пресою льокарнських договорів, а півзасобом самі договори.

Якщо дипльоматичні акція німецьких делегатів була би зустрілась з захопленням, відповідним до ваги льокарнського почину, вони повинні би віджзжати та вертатись як переможці, при загальній маніфестації. Тимчасом вони виконують накладене на них завдання як ті, що здають собі справу з усіх можливих дисонансів, які спричинить гармонійний акорд льондонського свята. Члени німецького уряду, як це ствердив уже у свій час Чемберлен у Льокарні, дають доказ великої громадянської смілости, коли не вагаються виконати те, що вважають корисним для свого народу без огляду на гостру критику, яка може їх завтра зустріти. Вони беруть на себе відповідальність за можливі наслідки дуже складної міжнародньої ситуації, в якій опиниться Німеччина, починаючи нову фазу мирової боротьби за свої домагання. Димісія, яку хотять вони передати по повороті з Льондону, має ствердити, що вони розуміють труднощі уряду в такій його новій ролі.

По виборах у Чехословаччині.

Не „петка", а „шестка".

У звязку з переведеними перед двома тижнями виборами до празького сойму й сенату приходить до керми державного корабля ще одна чеська партія: промисловці. Як відомо, дотепер правління Чехословаччини спочивало в руках пятьох партій: аграріїв, соц. демократів, нац. соціялістів, нац. демократів і католиків. Ця „петка" мала нелегке завдання з уваги на розбіжність поглядів у самім її нутрі, як і на опозицію Німців, Мадярів і Словаків-автономістів. Не солодкою робили їй працю і комуністи, що відділившись 1921 р. від соц. демократів, стали поростати з дня на день у піра. При недавних виборах сили комуністів зросли щонайменше вдвоє, так, що вони є тепер по аграріях найсильнішою партією Чехословаччини. А що одночасно до обох законодатних тіл держави увійдуть в подвійній силі й опозиційно настроєні словацькі католики під проводом відомого діяча о. Глінки, то провідникам чеської політики не лишилось нічого иншого, як запрягти до державної машини й партію ремісників та промисловців, що також значно зросла. Теперішня „шестка" має в порівнанні з цілою опозицією 19 голосів більшости в соймі, а 10 в сенаті, отже прийдеться їй ще трудніше правити державою, як недавній „петці". Не диво, що в Чехословаччині підно-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 887/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułu umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 268 (10.6[illegible]) z dnia 28. listopada 1925 r. pod tytułem: „Kraina świątych, heroiw i duczaiw" w całości zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej i występku z § 302 ustawy karnej, uznał dokonaną w dniu 27. listopada 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. u. k. nakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. i j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 29. listopada 1925 r.
Hawel.

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 883/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo" Nr. 268 (10.651) z dnia 29. listopada 1925 r. pod tytułem: „Beznadiјne sursum corda" a mianowicie słowami: a) ne polski narody... aż do słów: Tomu wami: Koły tobto nodaty, b) od słów: to taki reweransy... do końca tego artykułu zawiera znamiona ad a) zbrodni z § 65 a) ustawy z 17.XII. 1862 i występku z art. V. ustawy Dz. u. p. Nr. 8. 1863, ad b) występku z art. V. ustawy wyżej wymienionej uznał dokonaną w dniu 28. listopada 1925. roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów, dnia 29. listopada 1925.
Hawel.

ситься голоси, аби до державного співробітництва притягнути словацьких автономістів, а навіть — німецьких соц. демократів.

Тимчасовий уряд.

„Народні Листи“ подають такий склад майбутнього чехословацького кабінету: голова ради міністрів — Свегла (аграрій), внутрішні справи — Черни (діловий), народня оборона — Стшібрни (нац. соц.), закордонні справи — Бенеш (нац. соц.), торговля — Дворачек (нац. дем.), рільництво — Годжа (агр.), освіта — Срдінко (агр.), залізниці — Бехине (соц. дем.), фінанси — Енгліш (діловий), судівництво — Файнер (діловий), почта — Носек (католик), публичні роботи — Мльчох (партія промисловців), соціяльна опіка — Вінтер (соц. дем.), здоровля — о. д-р Шрамек (католик), міністр для Словаччини — Калляй (діловий).

Вибори на Закарпатті.

Ми вже подавали вислід виборів до сойму на українському Закарпатті після першої скрутинії. Тогї виборчу цифру осягнули тільки комуністи (2 послів), землеробці (Куртяк) і Малярє (Корлат). Тепер проголошено вже вислід виборів з другої і третьої скрутинії. З 5 дальших мандатів на Закарпатті здобули: о. Августин Волошин (христ.-народня партія), інж. Яромір Нечас (соц. дем.), Сидоряк (комуніст), д-р Гагатко (московфіл з чеської респ. партії) і д-р Кралік (агр.). До сенату вийшло із Закарпаття тільки 2 сенаторів, оба комуністи (Боднар і Рещук). Більше сенаторів не буде, бо чеські партії, від яких кандидували посли на Закарпатті, дали решітки своїх голосів тим кандидатам до сойму, яким голосів бракувало, але за те забрали для себе голоси, віддані на Закарпатті до сенату.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, ця певний захист у добі лихоліття!

Вирізки.

Моральна атмосфера і моральна санація.

В статті „Моральна гангрена“ варшавський „Роботнік“ (ч. 328 з 29. лист.) твердить, що передумовою господарської санації Польщі є санація моральна. Треба витяти рака корупції та знищити гангрену надужить і злодійства, що дійшли в Польщі до нечуваних розмірів. Не можна того страшного морального розвалу виправдувати повоєнною деморалізацією, що істнує в цілому світі, бо

„у нас (себто в Польщі) зло є більше, як де инде, зухвальше, як деинде, а також шкідливійше, як деинде. Бо воно червивить державний організм молодий, що ледве повстав до життя, що ще не загартувався, бо знідає засоби держави вбогої, суспільного господарства мало ще розвиненого, що переходить важку крізу. В тих умовах страшне кубло злодійства та надужить стає одною з найбільших і найгрізніших катастроф. А катастрофа не була би така страшна, колиб не грасувала — б е з к а р н о. Якраз безкарність спричинила те, що вона дійшла до таких розмірів, що лайдацтво так всевладно запанувало й розвухвалилося. Від літ видобувається на денне світло надужиття, що кличуть до неба о пімсту, страшні бруди ошуканства, крадіжей, дефравдацій, грабіжі публичного гроша, інтересів, що обіднюють державу й громадянство, а збагачують всяких гільтаїв. Та не пригадуємо собі, щоби хоч одно більше злодійство було покаране, щоби держава дала якийнебудь відпір тій брудній хвилі, що її заливає. Найвища Палата державної контролі досліджує, списує протоколи, пересилає послам довірочні звіти, які є одним великим кінематографом викритих лайдацтв. І що з того? Нішо. Злочини проходять безкарно. Справи затушовується. Могутня протекція охоронює злочинців. Вигоди пп. міністрів, всякі огляди особисті, партійні, товариські — спричинюють, що лайдаки явно глумляться з держави, зі справедливости, з усього. Прокуратория не рухаються. Вражіння великих надужить скоро затирається. Сойм не здобувається майже ніколи на якунебудь енергію в боротьбі з тим злом.

Так менш-більше представляється моральний стан Польщі. Очевидно, є це внутрішньо-польська справа, до якої нам немає ніякого діла, колиб ця страшна, злочинна атмосфера своїми випарами не затроювала атмосфери і поза рамками польського громадянства. Нашим обовязком китайським муром відмежуватися від цеї атмосфери, щоби не стати її жертвою.

Преса.

„Дух Льокарна“ витворює задуху в Польщі.

Польський премієр і міністер закорд. справ Скшиньский виїхав до Льондону, щоби там в імени Польщі підписати льокарнський пакт. Його подорож супроваджає гол. редактор „Варшавянки“ пос. Строньский. Строньский в статті „Перед підписом“ (ч. 326 з 28. лист.) досить невеселими міркуваннями.

Саме тоді, коли Скшиньский захлипується „духом Льокарна“, Строньский хотів би знати, що Льокарно дає Польщі. А якраз — на думку Строньского дає воно Польщі самі minus-и, а саме: 1) псує воно істнуючу досі в арт. 27. версальського трактату рівнорядну ненарушність західних і східних границь Німеччини; 2) відступає від арт. 16 Ліґи Націй в користь Німеччини (перемарш через німецьку територію) і 3) обмежує польсько-французький союз до випадків наглого нападу або нападу із-за відсутности однодушної ухвали Ліґи Націй та узалежнює ділання союзу від оцінки учасників рейнського договору.

На ці три minus-и Льокарна для Польщі мін. Скшиньский не дав позитивної й заспокоюючої відповіди, взагалі не перевів аналітичного розгляду льокарнських постанов, хоч це зробили Чемберлен і Лютер.

В своїй аргументації Скшиньский використовує погляди й твердження державних мужів. Так напр. льорд Ґрей, а за ним і Скшиньский твердить, що колиб в р. 1914 було Льокарно, то не було би світової війни. На те зазначує Строньский, що колиб не було світової війни, то не булб би й Польщі. Скшиньский заспокоюється тим, що він інтерпретує Льокарно так само, як Чемберлен, Бріян і Бенеш. На те Строньский:

„Пп. Чемберлен, Бріян і Бенеш є так само знаменитими політиками, як льорд Ґрей, а як він бачив значіння 1914 р. якраз навпаки як Польща, так вони бачать значіння Льокарна в р. 1925 якраз протилежно, як його мусить бачити Польща. Бо вони бачать, що Німеччина дала запоруку мира на Заході дуже поважну, а супроти того менше докладно глядять, ніж ми мусимо глядіти, — на те, що дала її виключно на одночасне витворення собі збільшеної спроможности змінити границі з Польщею. Того не зробилося даремне. Кошти ми маємо платити. І то в Польщі, слухаючи виразних заяв п. Лютера і п. Штреземана і цілої без виїмку Німеччини, та читаючи текст постанов, що відкривають Німеччині ворота до тих змагань, треба бачити очима власними, а не очима п. Чемберлена, Бріяна і Бенеша“.

Через Льокарно ослаблено теж польсько-французький союз, бо

„Франція одержує в Льокарні забезпечення своєї границі перш усього рейнським договором. Поруч з ним союз Франції з Польщею стає для Франції чимсь значно меншим, ніж був без того. І тому, може хибною політикою, але ствердженою в арт. 2 і 4 рейнського договору, обмежено французько-польський союз і узалежнено його не лише від Ради Ліґи, але також і учасників рейнського договору“.

Скшиньский твердить, що — мовляв — Польщі забезпечено мир на 5 до 10 літ та що за той час можна розбудувати державу і одержати кредит, бо ніхто не дасть кредиту, як чує близьку війну. На це замічує Строньский, що якраз при кредитах почнеться розмова про віддачу Німеччині Поморя і Шлеська.

Як бачимо, дух Льокарна не служить Польщі, а навпаки витворює задуху.

По широкому світі.

Новий французький уряд почне свою працю від стабілізації франка, через введення нових податків, — полагодження міжсоюз.

РАБІНДРАНАТ ТАГОР.

Сторож скарбів.

Бріндабан-Кунду сердитий прийшов до свого батька і сказав: „тепер іду від тебе геть“.

— Ти нужденне, невдячне сотворіння! — закликав отець погірдливо, колиб ти заплатив мені все, що я видав на твоє вбрання та поживу, тоді ти мав би право, заявити це так великодушно.

Пожива і одіж в домі Джаганната не коштували так багато. Ніщі старі мудрці уміли дуже дешево вдоволити собі. Спосіб життя Джаганната вказував, що його ідеал не погоджувався з вашим. Якщо він не міг вам дорівняти, то це була залежність від розпусного товариства, яке було в цьому винне, в части були це нерозумні забаганки природи, яка прямувала до цього, щоби тіло та душу задержати разом. Як довго Бріндабан був ще безженний, ішло все гаразд, але по його вінчанню, не хотів він погоджуватись з ідеалом свойого батька. Стало зовсім ясно, що синові поняття про добробут звертались щораз більше від духовости до матеріялізму і дали себе пірвати течії пропащого світа. Він не хотів більше терпеливо зносити невигід, які спричинював голод, спрага та студінь. Мінімальна часть, яку потрібував він на одяг і поживу, росла щораз більше.

Батько і син попадали щораз частійше в суперечку. Вкінці Бріндабанова жінка тяжко занедужала, так, що мусіли прикликати сільського лікаря. Але коли лікар записав нечужий дорогий лік, взяв це Джаганнат за доказ очевидного незнання і без застанови показав йому двері. Зразу благав Бріндабан свого батька, щоб цей не перериван лікування, вкінці почав йому гірко докоряти, але ніщо не помогло.

Коли його жінка померла, кричав на батька і назвав його убийником.

— Дурниці — сказав батько. — Хіба не умирають люде, хоча й проковтують всілякі ліки? Колиб лік міг уратувати життя, чомуж цісарі та королі не є безсмертні? Ти хотів, щоб твоя жінка померла з більшою величавістю як мати і бабка?

Колиб Бріндабан не був такий зажурений і був здібний до думання, ті слова моглиб дійсно потішити його.

Ні мати його, ні бабка не заживали ліків, заки попращали цей світ, і це було родинним звичаєм. Але молоде покоління не хотіло умирати згідно з давними звичаями.

Коли все це діялось, був то саме час приходу Англійців до краю*) Старі правовірні люде, були згіршені безбожним способом життя молодшого покоління, вони тихо сиділи по кутках і старалися шукати забуття в своїх люльках.

Коротко та добре сказав модерний Бріндабан до свойого батька: іду собі від вас геть.

Батько як стій згодився і виказав святочну присягу: „Колиб він колинебудь в майбутности дав своїй синові хоч один гріш, то нехай боги зачислять йому цей вчинок так, як колиб він пролив кров зі священних корів“.

Бріндабан присягнув також: „що колиб він взяв щось колинебудь від свойого батька, нехай це буде йому зачислене за злочин убийства матері.“

Для людей в селі була ця мала революція якоюсь визвольною зміною у сірій одноманітности їхнього життя. А коли Джаганат видівчив свого сина, кожен потішав його як міг. Лише в таких неморальних часах могло таке статися, щоби син за жінку посварився з батьком, і в тім були всі згідні. І вони подавали дуже важну причину в обороні свого погляду: коли комусь помре жінка, він може собі пошукати иншу, за те, коли помре батько, не можна за гроші або добре слово знайти такого, щоби став на його місці. Їхня льоґіка була зовсім правильна, але цілковита безвиглядність дістати другого батька не дуже журила невдячного сина. Навпаки. Старому також не було тяжко розлучатися зі сином. Притім домашні видатки значно зменшалися з його відходом. Вкінці батько звільнився від великої тривоги, яка завжди його переслідувала, що син і наслідник може його колись отруїти. Коли він споживав свій нужденний обід, був завжди в страху, що споживає отруту. По смерти синової цей страх зменшився, а відколи відійшов син, він зовсім щез.

Але одно слабе місце було в серці старого скупаря. Бріндабан взяв зі собою чотирольітнього сина Гокуль-Чандру. Кошти удержання внука були розміро малі і не могли нарушити любови Джаганната до нього.

Хоч він журився тим, що син взяв зі собою малого Гокуля, коли обчислив, скільки заощадить він за місяць в часі відсутности обох, скільки це вийде ще за рік, а який капітал буде він мати, коли цю суму дасть на процент. Одночасно старому ставало щораз тяжше жити в пустому домі, куди не бігав вже малий Гокуль. Тепер не було вже тут того, що робив ріжні збитки, відбирав йому іду і зідав її сам, забирав з перед носа фляшечку з чорнилом, коли він робив свої рахунки. Звичайний хід його денного життя, яке не було нічим закаламучене, стало для нього якимсь нестерпним тягарем. Він признавав, що такий незакаламучений спокій, можна знести лише в майбутньому життї. Коли він побачив діри в покривалі або чорнильні рисунки на своїх матах, зроблені цим малим мистцем, йому ставало дуже важко на серці.

Одного разу він дуже накричав на внука, що цей подер йому хустку, тепер виступили Джаганнатові сльози в очах, коли доглянув в куті кімнати заялозені остачки цеї хустки. Він сховав їх уважно в шуфляді і зробив святочне приречення: колиб Гокуль повернув колись, він не кричав би на його, хочаби цей і що року знищив таку хустку.

Але Гокуль не вертався, а Джаганнат старівся дуже хутко. Його пустий дім ставав для нього щораз пустійший. Старий чоловік не міг вже витримати сам один в хаті.

В обідню пору, коли всі люди мали полудневий відпочинок, можна було бачити Джаганната, як мандрував через село, з довгою люлькою в руках. Хлопці переставали гратися і мерщій утікали в приличну віддаль і співали пісоньку уложену сільським поетом, що славила ощадні прикмети старого пана. Ніхто не важився назвати його дійсним іменем, зі страху, що буде мусів постити цілий день*), і длятого давали йому люди нашого імя. Старші називали його Джаганнаш**), але молодше покоління прозвало його упиром, бо дійсно, безкровна, засушена шкіра старця зверху подобала на упиря.

(Продовження буде)

Переклада Яр. Мандюкова

---

*) До Індії.

*) В Бенгалії є звичай: хто назве імя скупаря, цей не дістає цілий день їсти.

**) Джаганаш = затратник світа.

ницьких довгів, — спроби мира в Мароку в порозумінню з Еспанією, приверненя супокою в Сирії та скорочення військової служби.

СРСР. стримав висилку збіжа за кордон, з огляду на його недостачу.

У Туреччині заведено місячь воєнного стану внаслідок публичних демонстрацій в Ерзерумі, звернених проти уряду, який заводить европеїзацію звичаїв.

Похорон королевої Олександри, матері англійського короля, стали в Англії днем національної жалоби. По величавій панахиді у Вестмінстерськім соборі, домовину перевезено до Віндсору, каплиці королівської родини.

Німецькі націоналісти, по неперевірсним військам, хотять приготовити переворот у Німеччині, невдоволені політикою порозуміння теперішнього уряду.

Англійська воздушна фльота зас почин спробам нового перелету через Атлянтійський океан, довкола світа, у січні 1926. У цьому леті візьмуть участь крім Англійців також Німці та Італійці.

З Пекіну наспіли відомости, що зараз по повороті Караханя до Пекіну дотеперішнього президента Китаю, члена Гоміндану усунули і утворили революційний уряд. Як відомо, Гоміндан давно вже конферував з більшовиками та прийняв у свою програму радянську систему державности. Ці відомости доказували би, що в столиці Китаю та на великій території побіда більшовицька політика вже остаточно. Всі генерали, що воювали тепер проти Пекіну і що стояли на услугах великодержав, втратили тепер усякі вигляди на побіду.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Хочуть рятувати золотого.

У марш. Ратая була 1. XII. конференція при участи представників пос. клюбів і мін. скарбу Здзєховского для санації фінансів і в справі „забурень“ на валютовому ринку. Представники уряду заявили, що уряд готов протиставитися теперішньому положенню. Способом зміни на ліпше є редукція буджету на 400 мін. През. польського банку заявив, що причиною фінансової кризи є недовіря загалу в успіхи ініціятиви уряду. Млинарскі, що є в Америці з поручення польського уряду старається розрадити вісткками, що його старання одержати американську позичку (100 міл. дол.) є на добрій дорозі. Є теж плян, щоби мін. скарбу Здзєховскі їхав до Льондону в фін. справах. Але покищо як наслідок фін. кризи є чутки про димісію мін. скарбу Здзєховского. На його місце висувають Міхальского і сен. Адамского. В найблизшому часі має уступити мін. торговлі Осєцкі. Місце його займе фаховець з „Левіятана“. През. клюбу „Виволення“ зажадала від марш. сойму, щоби зогляду на фін. положення скликав негайно сойм, тимбільше, що мін. скарбу Здзєховскі досі не засував своєї програми. Марш. відповів, що не може зробити цього, бо звязаний ухвалою сойму й уряд не зажадав цього. Тимчасом золотий дальше безупину паде і в Варшаві долар на протязі трьох годин підскочив з 9 на 12·00 зол.

Підписання міжнар. договору.

1. XII. почалось підписування льокарнських договорів, в англ. мін. заграничних справ тривало і 15 хвиль. Прибувших до Форін офісу привитав секретар загр. справ Чемберлен, потім відчитування документи, під котрими міністри склали підписи. Після тої церемонії присутні перейшли до „золотої“ рецепційної салі, де засіли при 4 кутних столі. Точно в 11 год. почали підписувати по азбучнім порядку назв держав на французькій мові. Перші підписали нім. делегати. Промовляли Бріян, Штреземан, Шіяльоя, Вандервельде, Бенеш і Скшиньскі. Болдуін підписався також на договорах, щоби підкреслити їх вагу. На предложення Чемберлена делегати вислали до міських властей у Льокарно телеграму з подякою за гостину. Засідання замкнули в год. 12·30.

Туреччина займе Мосуль.

Туреччина в половині грудня займе спірну територію, коли Союз Народів видасть у справі Мосулю непохитне рішення для Туреччини.

Мусоліні досмерт. премієром?

Фашистівська партія агітує, щоби парлямент вибрав Мусоліні досмертним премієром.

Біржа.

Львів, 1. грудня 1925.

Гроші.

Америк. дол. 9·80 — 10·50 канад. дол. 8·50 — 8·65, чеські кор. 0·23·00 — 0·23·50, леї 0·04·00 — 0·04·50, франки фр. 0·28·00 — 0·29·0, фр. швайц. 1·36—1·42, англ. фунти 36·00 — 38·50.

Золото. 20 кор. 33·00 — 33·50, 20 франк. 30·00—30·50; 20 марк. 36·00—36·50; 10 руб. 38·00—39·00.

Срібло. Австр. кор. 0·60·00—0·62·00, 5 зл. кор. 3·30—3·40, фльорени 1·65—1·70, рубл. 2·60 — 2·65, рубель срібний сріблом 1·35 —1·45.

Збіжжа.

Пшениця краєва з 1925 р. 27·00 — 29·00 жито галицьке з 1925 р. 19·50—20·50, ячмінь галицький бров. —.— до —.—, овес гал. 20.00—22·00.

НОВИНКИ.

— Конфіската. Вчорашнє число нашого часопису сконфісковано за чотири місця статті „Навмання“.

— З сьогоднішним числом „Діла“ розсилаємо почтові складанки „Просвіти“, призначені для грошевих посилок дару „Просвіти“ з нагоди свята „Просвіти“, що випадає на день 8. грудня ц. р. Весь місяць грудень присвячений, як відомо, збіркам названого дару та влаштовуванню просвітних обходів у цілому краю.

— Про концерт у честь Бортнянського помнеслa „Сяйво“ з 1. н. м. дуже прихильну рецензію. Підкреслено там вповні артистичне виведення як хорових, так і сольових точок програми (п. Д. Левицька). З великим признанням говорить рецензент про працю обох диригентів, д-ра М. Волошина й д-ра С. Людкевича, зокрема підносить наукову вартість реферату останнього. Здивувало рецензента тільки мале число слухачів, передовсім духовенства.

— Понеси Вол. Дорошенкові. Крім загаданих свого часу в „Ділі“ ювілейних привітів надійшли пізніше між ин. ще отсі: з Києва — від Українського Наукового Інституту Книгознавства (телеграма) і академика М. Грушевського; з Харкова — телеграма від Української Книжної Палати; з Праги — від гуртка українських письменників з артистом Миколою Садовським і поетом О. Олесем на чолі, а крім того окремо від Дмитра Дорошенка, О. Бочковського, д-ра В. Старосольського, В. Щербаківського й ин.; з Подєбрад — від д-ра Б. Матюшенка й Службового Т-ва „Україна“; з Ляшська — від гуртка українських студентів; з Каліша — від Українського Воєнно-Історичного Т-ва і від Українського Т-ва допомоги емігрантам з Великої України; з Перемишля — від філії Т-ва ім. Петра Могили, а крім того низка привітів від окремих осіб з краю (Володимира Лукичевського з Вишні, д-ра Р. Домбчевського з Маковиска, то що).

— Марева листопадових днів. „Газета Поранна“ подає до відома про арештування двох селян з Залісся, городецького повіту, Захарія Кеделя? на доцос другого селянина [illegible] (?), який утікався на слова селянки Вельковольської зі села Страдче, що вона була свідком шість літ тому, як Вишита та Ковалів убили в Страдчім, підчас евакуації села польськими військами, одного значного з того там польського жовніра. Поліція одержавши цю звістку, арештувала обох селян.

— Арештування у Львові. Минулої пятниці арештовано у Львові студ. Гошовського. Причина арешту невідома.

— Арештування в Дрогобичі. Дня 27. листопада арештовано в Дрогобичі Миколу Строньского. Підозрівають його в комунізмі.

— Редукція плат урядовців. Польський уряд у намаганні над редукцією буджету, має намір перевести її в усіх міністерствах. Ця редукція має дійти тільки до 10 проц. преліміюваного буджету. У колах близьких до уряду кажуть також про зниження плати урядовцям, головно тим, що займають вищі посади. Та в цьому пункті (природно) панує велике розбіжність думок. Упадок золотого не дуже іде в парі з такого роду проєктами. Знижка плат має бути тимчасова. А що уряд воєнне: упадок золота є також тимчасовий, то виходить, що ця знижка тріватиме тільки так довго, як довго золото стине вгору...

— Uczta pisa. Найновіший випуск чеського славістичного органу „Slavia“ (другий зошит IV. тому) приносить з слідкованну нові статтю М. Драгоманова „По случаю школьного праздника 11. мая 1892 р.“ з вступною розвідкою болгарського проф. Івана Шишманова п. з. „М. П. Драгоманов та ідея „славянського братства“, написаною по українськи. За статтю проф. Шишманова належиться йому тим більша подяка, що інші земляки друкували в тім самім органі реферати та статті по чеськи або по московськи.

— Як виглядають банкноти за кордоном. Великий італійсько-австрійський промисловець Кастільоні, що втратив значну частину свого міліярдового майна на невдачних спекуляціях французьким франком, оголосив випродаж своєї цінної збірки (образів, порцеляни, бронзових фігур, мініятур, античних ваз, меблів і т. п.), що прикрашували його палати в Голландії й у Відні. Випродаж у Голландії приніс йому не покриття зобовязань „тільки“ 2 міліярди голяндських гульденів, випродаж у Відні — ледви 3 міліярди австрійських корон. Бідний банкрот!

— Кандидат на цьогорічну Нобілівську нагороду мира. Агенція „Бритіш Юнайтед Прес“ повідомляє, що на поважнішим кандидатом на цьогорічну Нобілівську нагороду мира є автор пляну економічної відбудови Европи чи краще врегулювання німецько-антантських економічних рахунків ген. Доз.

— Подорож „зайцем“ з Варшави до Парижа. Поляк Йосиф Чеславскі проїхав без білету і без пашпорту залізницею з Варшави до Парижа. Та їхав він не у вагоні а під вагоном. Без ніяких пересідок проїхав через Польщу, цілу Німеччину і частину Франції аж до Парижа, де тільки дивного пасажира відкрили. Весь час їхав він між задними колесами одного зі середніх вагонів поспішного поїзду. У Парижі виявилось, що відважний пасажир не мав ні грошей ні пашпорту. Супроти цього відіслали його назад до Польщі але вже у вагоні.

— Цікава наукова подорож. Радянський уряд висилає наукову експедицію до Африки, з метою робити досліди переохоплювання людей з малпами. Головою експедиції проф. Іванов попрощаються у цій справі з вже ними французькими вченими з Інституту Пастера. Коли потом та Ру. Завдяки співробітництву французьких учених переведуть шімпі дослідів в французькій Гвінеї. Для досліду ужиють найвищу африканську свог. На думку проф. Іванова, в наслідках такого схрещення може буде зробити рівні висновки про еволюцію звіринного життя.

— Міжнародній конгрес бібліотекарів. Останній конгрес бібліотекарів та бібліофілів був у 1923 р. у Парижі, — найближчий буде в 1925 р. у Празі, від 28. червня до 3. липня. Такий конгрес має з важніших питань не характер зїзду спеціялістів, а загальнокультурне значіння. Поновлена скрута витворила голод книжки і величезну велику трудності і книжна. Конвенція з 1886 р. щодо виміни урядових та наукових публікацій між державами є нині невиконана. Вимінає питання, чи бібліотеки не могли би обмінятися дублетами таких книжок, а також і практиками в ріжних бібліотеках, і та бібліотечних одержали би на фотографію рідких примірників. Також справа заснування цілої сітки нових бібліотек стане предметом нарад такого конгресу. Конгрес буде звязаний з виставкою міжнародного характеру, де будуть моделі ріжних історичних бібліотек, зразки рідких видань, колекції ex-libris'ів з давних та старих творів, друкових виданнях, плани внутрішньої організації бібліотек. Усі фахові, без огляду на національність, можуть взяти участь у цьому конгресі і користуватись рідною мовою, про помочі перекладачів. Найважніші реферати будуть перекладені щонайменше на французьку, англійську, німецьку та росіську мову.

— Дві нові пєси з російських театрів. А. Луначарський, комісар народньої освіти С. Р. С. Р., що нераз уже пробував своїх сил як письменник, написав нову пєсу „Отрута“, яку виставлю одночасно академічний театр у Ленінграді та „Драм. театр“ у Москві. Пєса у Ленінграді не мала успіху. Автор вибрав сміливий сюжет з сучасного Радянського життя, зробивши героєм пєси радянського комісаря, якого син невдоволений пануючою атмосферою, йде проти свого батька. Один представник чужинецької держави приготовляє на комісаря замах і при помочі одної дівчини, в якій кохається син комісара, хоче його отруїти. Син в останній мент, маючи докори совісти, рятує, спасає батькові у всьому і батько сам усіх арештує. Ще більшою невдачею була спроба „Москов. Художественого Театру“ переробити на сцену відомий великий роман Андрея Белого „Петербург“, при допомозі особистій автора. Рецензент „Ізвєстія“, признаючи незвичайні зусилля актора та режисера, кінчить висновком, що все це було — надаремне!

З судової салі.

Хіба ревуть воли, як ясла повні?

(Великий політичний процес українських селян у Львові)

Сьогодня розпочався перед окружним карним судом, як трибуналом судів присяжних у Львові великий політичний процес 24-ох українських селян-бідаків з Коломийщини, обвинувачених за всякі злочини, як головна зрада, підпал, рабунки, морд і т. п. — Усіх тих злочинів мали допуститися обвинувачені в грудні 1924 і січні 1925 в Надвірнянщині та Коломийщині.

Акт обвинувачення виставила прокуратура в Коломиї а до переведення процесу делегував окружний карний суд у Львові, як більше до тої справи відповідний і відповідний, — у Польщі нема нагляд, що для переводження політичних процесів покликаний у Ст. Галичині тільки львівський суд, що в них уже виспеціялізувався.

Розправа розпочата на 3 тижні, — трибуналом проводить радник Ангельский, обвинувачує прокуратор Пртаєр, боронять з вибору адвокатів: д-р Ганкевич Лев і д-р Шевчук Семен зі Львова, адв. д-р Туринський з Коломиї — а крім того кількох адвокатів з уряду, між ними з Українців: д-р Нагірна, д-р Марітчак, д-р Пашенський і инші.

Акт обвинувачення закидає обвинуваченим, що вони організували або брали „powiedniu wybitny i świadomy udział“ в організованню соціяльної революції на землях покутти в осени 1924. На чолі того революційного руху мав стояти акибись Гроссер, що мав бути більшовицьким писарем. — В цілі здобуття за-

собів потрібних для організування революції мали обвинувачені поповнити чотири рабункові напади, а то: на жидівську родину Ротштайнів в Хлібичині д'сім, на жидівську родину Білерів в Малих Кам'янках, а також на польські двори в Черемхові (власність Лінвів) і в Ценеві (власність Павліни Куиовою).

При останньому „нальоті" на Ценеву мали підпалити двір і вбити вистрілом з кріса двірського управителя Бальца. Обвинувачені, яких в часі слідства на поліції в Коломиї у нелюдський спосіб катували, мали признатися частинно до вини — оправдуючись, що робили це під фізичним примусом свого „отамана" Михайла Григорчука. Зрештою всі вони країні бідаки-пролетарі, що жили безнастанно в голоді та нужді. І якщо направду допустилися тих вчинків, що дуже сумнівне, то тільки з голоду. Розправа та її перебіг викаже, чи вони направду „робили революцію", чи впали жертвою якоїсь провокації.

Процес Штайґера.

Трийцятьосмий день розправи.

Провідник трибуналу закомунікував, що трибунал рішив переслухати о. мітрата Білецького в його приватньому помешканню в присутности суддів присяжних і сторін. Далі рішив переслухати пп. Зиґмунта і Анну Вешковських і інж. Шепельського, здержатися з переслуханням родинів Т. Ольшанського, а також з доманням результатів слідства в справі Ольшанського від воєвідства аж до часу розгляду актів пруської влади, що мають містити буцімто нове признання Ольшанського до виконання атентату. Всі інші внесення оборони і прокуратора трибунал відкинув. Накінець провідник трибуналу заявляє, що поручник Регенштрайф не може складати зізнань, бо лежить тепер недужий у варшавському військовому шпиталі. Супроти цього відчитують його зізнання, зложені у слідстві. З них виходить, що поручник Регенштрайф переховував два гранати, які служили йому до вправ на курсі вишколу в 1921 р. Ці гранати заховав у бюрку, а яким чином вони дісталися на стрих, про те він не знає. Доручений йому гранат був того самого типу, але чи той самий, цього ствердити не може.

Конфронтація Савіцкого і Пастернаківної.

Провідник трибуналу вовідомляє Пастернаківну про те, що комісар поліції Савіцкі зізнав таке: На його запит, чи Пастернаківна бачила, як Штайґер кидав бомбу, вона мала заявити: „Борони Боже того я не бачила". Пастернаківна запевняє, що таких слів до Савіцкого не казала. В часі переслухання Савіцкі був убраний по цивільному і вона навіть не припускала, що це державний поліційний урядник. Далі Пастернаківна твердить, що усі питання, які їй ставив Савіцкі, докладно памятає. Памятає теж усі свої відповіди. До найменших подробиць переслухував її інспектор Лукомскі, а п. Савіцкі ввійшов у часі одного переслухання в товаристві двох панів. На запит провідника, чи памятає, що Савіцкі сказав до неї слова: „Нехай пані успокоїться!" — Пастернаківна твердить, що цього до неї Савіцкі цілком не казав. Слів „Борони Боже!" — не казала і коли це твердить Савіцкі, то це брехня.

Свідок Савіцкі пригадує Пастернаківній цілий перебіг допиту і твердить, що вона сказала „Борони Боже, того я не бачила". Пастернаківна каже, що такого вислову взагалі не уживає. Натомість уживає часто „Єзус Марія".

Свід. Савіцкі каже далі, що Пастернаківна вказуючи на Штайґера заявила: „Здається, що це той пан, але пізнійше приглянувшися йому сказала: „Так, то напевно він". На те заявила Пастернаківна: „То все очевидна брехня!" Савіцкі твердить, що усі ці слова разом зі словами „Борони Боже і т. д." Пастернаківна сказала в часі слідства. Пастернаківна каже: „Ви прийшли в товаристві двох панів, з яких один був цілковито пяний, може й ви були пяні". Далі заявляє Пастернаківна, що слів „здається" вона ніколи не казала, вказуючи на Штайґера. Але все одно — це не перешкаджає свідкам Штайґера твердити, що іменно ті слова вона сказала.

На всі запити оборонця д-ра Ляндава Пастернаківна відповідає в надзвичайно доденервованому тоні. Вона каже, що в часі доразової розправи напав був на неї батько Штайґера і мало її не вбив. По розправі дістала листа з признанням від з. Бонька, а крім цього опубліковане в „Слові польскім" публичне признання від організації польських жінок.

По закінченню конфронтації трибунал покарав Пастернаківну грошевою карою в сумі 15 золотих за словну зневагу інспектора Савіцкого. Крім цього трибунал висловив наґану обор. д-рові Ляндавові за невідповідні вислови по адресі Пастернаківної.

Д-р Ляндав поставив внесення на конфронтацію свідка Яроша і поліц. аґента Небильского з Пастернаківною. Один зі суддів присяжних поставив знов внесок на конфронтацію Пастернаківної і поручником Мрочковским.

Усі ці внесення трибунал відкинув.

* * *

По закінченню вчорашньої розправи, коли публика виходила з салі розправ, дався чути на коритарі пронизливий жіночий крик. Виявилося, що хтось із публики вдарив Пастернаківну не сказавши до неї ні слова. Завізваний поліцай ствердив, що Пастерн. зневажила чинно пані Мальвіна Маєрова, жінка львівського адвоката. Пані Маєрова заявила категорично, що це не вона. Оцей інцидент кидає яке таке світло на ту важну атмосферу нетерпимости, яка огорнула деяких засліплених представників жидівства. Безперечно, що такі вчинки — без огляду на те, хто їх допускається, не лежать ні в інтересі обвинуваченого ні в інтересі цілої справи.

Кооперація.

Мандрівні господарські курси в копичинецькому повіті.

В копичинецькому повіті відбуваються тепер мандрівні господарські курси, які заслугують на увагу і наслідування в інших повітах. Повітовий Союз Кооператив в Копичинцях зрозумів на основі практики з попередніх літ, що сила його розвою лежить як-раз в організації спілок при помочі поширення по селах господарської культури відповідними лекціями та курсами. Тому приняв організатора, агронома, а тепер працює там вже двох агрономів-організаторів. Цього року уладжено на основі плянів і деректив Краєвого Товариства господарського „Сільський Господар" у Львові мандрівну господарську школу, яка має тривати цілий рік. Весь повіт поділено на 10 районів, а в кожному районі має бути 2—3 тижневий господарський курс, так що в році буде 10 таких курсів. Наука вже почалася. Перший курс відбувся між 2 і 15 листопада п. р. в селі Перемилові. Записаних учасників було 32-ох з 4-ох сусідних сіл, які — не зважаючи на страшні осінні болота — ходили на лекції дуже пильно. Ходили також і незаписані, так що на кожній лекції, було поверх 50 слухачів. Виклади тревали пересічно 6 годин денно. — Другий курс почався дня 20 п. м. в Нижбіоку новім для 5-ти сусідних громад. За цим підуть курси в дальших округах. На курсах викладають пп. інж. Волинець і Мущій. Їх лекції на практичні теми, що освітлюють і дають вказівки в богато пекучих господарських справах, є точком до кооперативної ініціятиви по селах, до закладання досвідних піль, добору насінь, купи машин, раціональної управи і годівлі, тому народ горнеться на курси. Ця праця нехай буде взором і для цих повітових організацій, які дотепер оправдуються тим, що „ізза господарської кризи в повіті селянство не проявляє жадного заінтересування в справах господарської культури", тим більше, що вагою агрономів чекає на працю, а її нема.

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане
Редакторе!

Не відмовтеся помістити на сторінках Вашого цінного часопису отсих кілька рядків:

Не маючи змоги подякувати кожному зокрема всім тим численним представникам українських громадських і культурних установ, а також знайомим, приятелям і товаришам, що взяли або безпосередно участь у святкуванню мого ювілею, або надіслали мені з того приводу свої привітання — зі Львова, краю, закордону й з далекої моєї батьківщини — Наддніпрянської України, складаю їм усім свою щиру подяку на отсім місці за ту милу й зовсім незаслужену мною несподіванку, яку вони мені цим зробили.

У Львові 29. XI. 1925 р.

Вол. Дорошенко.

Оповістки.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру" О. Міткевич:

Дрогобич. Саля кіна „Штука".
3.XII. „Чорна пантера і білий медвідь" (прощальна вистава).
Самбір. Саля „Сокола".
4.XII. „Маруся Богуславка".
5.XII. „Дні нашого життя".
6.XII. „Ніч під Івана Купала".
В Стрию і Дрогобичі початок точно о год. 8·30 веч., в Бориславі і Самборі в год. 7·30 веч. 562 11—?

Український хор Д. Котка.
У четвер 3.XII. м. Перемишль.
У пятницю 4.XII. м. Перемишль.
У суботу 5.XII. м. Пшеворск.
У понеділок 7.XII. м. Ряшів.
У середу 9.XII. м. Ланьцут.
У четвер 10.XII. м. Тарнів.
У пятницю 11.XII. м. Краків.
У понеділок 14.XII. м. Краків.
768 21—?

Сходини адвокатів в Перемишлі. Як делеґат Союза Українських Адвокатів у Львові запрошую з доручення Виділу Союза, Вп. Товаришів адвокатів-Українців з Мостиск, Судової Вишні, Турки, Бірчі, Устрик долішних, Борині, Буківська, Чесанова, Добромиля, Ярослава, Краківця, Ліска, Любачева, Любачівська, Сянока, Кросна, Мушини і Горлиць на сходини, які вібудуться в Перемишлі, в кімнатах „Української Бесіди" (Народний Дім) у вівторок, дня 8. грудня ц. р. о год. 10½, перед полуднем. *Д-р Вол. Загайкевич.*

Інвалідський зїзд в Калуші. Доводиться до відома всіх кваліфікованих українських інвалідів, що 19. грудня 1925 р. о год. 10 рано відбудеться надзвичайний інвалідський зїзд делеґатів в м. Калуші (Українська станиця, інвалідський клюб). Делеґати вибираються на зїзд від трьох кваліфікованих інвалідів один, які мусять мати при собі уповноваження останніх двох, ними підписаних зі засвідченням їх підпису печаткою одної з українських установ. *Комітет.*

Філія „Просвіти" в Стрию уладжує в дни 8. грудня п. п. в Стрию дорічне „Свято Просвіти". Того дня о год. 9 рано буде відправлене в місцевій парохіяльній церкві заупокійне Богослуження за померших членів філії при співучасти хору Міщанської Бесіди. О год. 11½ відбудеться опісля у великій салі Народнього Дому „Святочний Поранок" з промовою делеґата Головного Виділу в. інсп. Івана Ліщинського зі Львова, з продукціями хору Міщанської Бесіди під управою п. А. Ґрубського, жіночого хору Тов. українських робітниць і слуг, деклямаціями і руханковими вправами дітей Сирітського Захисту. Закінчить вистава кіна „Народнього Дому". Просимо усе громадянство явитися на тім обході, якого дохід призначений на підмогу Матірному Товариству — як найчисленнійше і зложити добровільні датки на дар „Просвіті". Всі читальні „Просвіти" і кооперативи стрийського повіту просимо вислати на це свято своїх делеґатів і заохотити своїх громадян до греміяльної участи. — За Виділ філії „Просвіти" в Стрию *д-р Калитовський* голова. *Колодницький* секретар. 869 1—1

Від секретаріяту „Товариства письменників і журналістів імени Івана Франка". Секретаріят повідомляє всіх інтересованих, що заяви про вступлення до Товариства треба вносити на адресу секретаря В. Бобинського, Львів, вул. Голуба 11 а., — вписове та вкладки на руки скарбника Ф. Федорціва, Львів, Ринок ч. 10. У власному інтересі повинні всі управнені до членства а також бажаючі стати членами-прихильниками якнайскорше внести вписове (10 зол.), вкладки, та подати свою точну адресу. Місячна вкладка виносить 5 зол. і згідно з рішенням Ради Товариства може бути знижена відповідно до матеріяльних засобів члена до висоти 2 зол. — Львів, дня 1. XII. 1925. Секретар: **Василь Бобинський.**

Дрібні оголошення.

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає **Василь Мудрий.** Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10